

92

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 28 czerwca 1979 r.

w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1978 r.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej udziela Rządowi absolutorium za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1978 r.

Marszałek Sejmu: S. Gucwa

93

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 28 czerwca 1979 r.

w sprawie zamknięcia sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — na podstawie art. 44 ust. 4 Regulaminu Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — postanawia zamknąć szóstą sesję Sejmu z dniem 28 czerwca 1979 r.

Marszałek Sejmu: S. Gucwa

94

UCHWAŁA Nr 77 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1979 r.

w sprawie eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych.

W celu zapewnienia warunków organizacyjnych i ekonomicznych do dalszego rozwoju eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych, bardziej efektywnego wykorzystania dorobku i możliwości jednostek naukowo-badawczych i rozwojowych, doświadczeń produkcyjnych przedsiębiorstw, a także w celu stworzenia dla twórców i jednostek gospodarki uspołecznionej zachęt materialnych, sprzyjających temu rozwojowi, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały określają zasady eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych, a także zadania naczelných organów administracji państwowej i jednostek gospodarki uspołecznionej w tej dziedzinie.

2. Przez osiągnięcia naukowe i techniczne, zwane dalej „osiągnięciami“, rozumie się udostępniane kontrahentom zagranicznym na podstawie umów licencyjnych, umów o współpracy naukowo-technicznej, umów o tworzeniu spółek produkcyjno-handlowych za granicą, umów o kooperacji, kontraktów dotyczących eksportu kompletnych obiektów lub innych umów:

1) wynalazki lub wzory użytkowe oraz projekty racjonalizatorskie, określone w ustawie z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. Nr 43, poz. 272),

2) wyniki prac naukowych, badawczych, rozwojowych, projektowych, konstrukcyjnych, doświadczalnych, doświadczenia produkcyjne, sposoby produkcji oraz inne opracowania i rozwiązania o charakterze know-how, nie chronione prawami wyłączności,

wraz z dokumentacją techniczną lub technologiczną, stanowiącą integralną część osiągnięć.

3. Przez usługi techniczne, zwane dalej „usługami“, rozumie się usługi świadczone kontrahentom zagranicznym na podstawie umów o współpracy naukowo-technicznej, umów o tworzeniu spółek produkcyjno-handlowych za granicą, kontraktów dotyczących eksportu kompletnych obiektów lub innych umów, polegające na:

- 1) wykonaniu (opracowaniu) dokumentacji projektowych, konstrukcyjnych, technologicznych, techniczno-organizacyjnych,
- 2) doradztwie technicznym i ekonomicznym,
- 3) sporządzaniu analiz, studiów, założeń i raportów techniczno-ekonomicznych,
- 4) prowadzeniu prac poszukiwawczych zasobów surowcowych, wodnych, energetycznych itp. oraz sporządzaniu opracowań studialnych z tego zakresu,
- 5) prowadzeniu prac doświadczalnych, obliczeniowych, pomiarowych, analitycznych, a także prób oraz badań laboratoryjnych i przemysłowych,

- 6) projektowaniu obiektów przemysłowych, w tym specjalizacyjnych, modernizacji obiektów, a także nadzorowaniu wykonawstwa inwestycyjnego oraz rozruchu kompletnych obiektów przemysłowych, w tym rozruchu technicznego i technologicznego,
- 7) wykonywaniu odbioru urządzeń, prac dotyczących rozruchu oraz eksploatacji (uruchamiania), a także badań i pomiarów urządzeń i obiektów, łącznie z konsultacjami i ekspertyzami z danego zakresu,
- 8) pracach z zakresu planowania przestrzennego, urbanistyki, architektury oraz geodezji i kartografii,
- 9) świadczeniu usług serwisowych w Polsce na rzecz zleceńodawców zagranicznych,
- 10) świadczeniu eksportowych usług informatycznych,
- 11) wykonywaniu innych usług o charakterze technicznym, techniczno-ekonomicznym lub organizacyjnym, z wyłączeniem usług realizowanych na podstawie odrębnych przepisów, dotyczących eksportu budownictwa.

4. Do usług zalicza się również czynności związane z ochroną zagranicznej własności przemysłowej w Polsce.

5. Użyte w ust. 2, 3 i 4 pojęcia stosuje się jako obowiązujące do celów planistycznych i statystycznych.

6. Upoważnia się Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki do ustalenia w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej, na wniosek zainteresowanego ministra, zakresu przedmiotowego osiągnięć i usług, o których mowa w ust. 2, 3 i 4.

§ 2. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) opracowują w ujęciu wartościowym resortowe pięcioletnie i roczne projekty planów eksportu osiągnięć i usług, według zasad i w terminach ustalonych instrukcjami o sporządzaniu pięcioletnich i rocznych planów społeczno-gospodarczych.

2. Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki przedstawia Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów zbiorcze projekty planów eksportu osiągnięć i usług.

3. Plany eksportu osiągnięć i usług stanowią w ramach narodowych planów społeczno-gospodarczych wyodrębnioną część planu obrotów handlu zagranicznego.

4. Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej ustala w porozumieniu z właściwym ministrem zadania wynikające z rocznych planów eksportu osiągnięć i usług dla przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

5. Wartość eksportu osiągnięć i usług, nie ujętą w planach obrotów towarowych lub eksportu budownictwa, wlicza się do zbiorczego salda obrotów handlu zagranicznego ministerstw i innych jednostek centralnych.

§ 3. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) opracowują 5-letnie programy rozwoju eksportu osiągnięć i usług, które powinny określać kierunki rozwoju tego eksportu oraz kierunki działalności promocyjnej i akwizycyjnej przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

2. Ministrowie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej określają zasady i tryb sporządzania programów.

§ 4. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, a w szczególności jednostki naukowo-badawcze i rozwojowe, są obowiązane do systematycznej analizy posiadanych osiągnięć, które mogłyby stanowić przedmiot akwizycji i sprzedaży kontrahentom zagranicznym. Jednostki gospodarki uspo-

lecznionej są obowiązane do prowadzenia stałej analizy możliwości świadczenia usług.

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są do przygotowywania dla właściwych przedsiębiorstw handlu zagranicznego propozycji ofert dotyczących eksportu osiągnięć i do podejmowania działań na rzecz zapewnienia tym osiągnięciom ochrony prawnej w państwach przewidywanych kontrahentów oraz przeprowadzania badań patentowych, określających czystość patentową oferowanego osiągnięcia.

3. Propozycje sprzedaży za granicę osiągnięć oraz usług powinny być przedstawiane przez właściciela osiągnięcia lub wykonawcę usługi właściwemu przedsiębiorstwu handlu zagranicznego w formie ofert lub wniosków składanych co najmniej raz w roku i systematycznie aktualizowanych przez właścicieli i wykonawców wspólnie z tym przedsiębiorstwem handlu zagranicznego.

4. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego, któremu właściciele osiągnięć lub usług przedstawili oferty lub wnioski dotyczące eksportu osiągnięć lub usług, jest obowiązane do przygotowania — wspólnie z właścicielem osiągnięć lub wykonawcą usług — materiałów akwizycyjno-handlowych dotyczących osiągnięć i usług zakwalifikowanych do eksportu oraz w miarę potrzeby planu działania związanego z realizacją eksportu danego osiągnięcia lub usługi.

5. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego są obowiązane do prowadzenia akcji akwizycyjnej i rozpoznawania rynków, a właściciele osiągnięć i wykonawcy usług są obowiązani do udzielania odpowiedzi na pytania ofertowe, otrzymywane z przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 5. Eksport osiągnięć i usług realizują właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego „PolSERVICE”.

§ 6. 1. Jednostce gospodarki uspołecznionej, będącej właścicielem osiągnięcia, o którym mowa w § 1 ust. 2 pkt 1, z tytułu dokonania eksportu przysługują kwoty ustalone i wypłacane zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1972 r. w sprawie projektów wynalazczych (Dz. U. z 1972 r. Nr 54, poz. 351 i z 1977 r. Nr 27, poz. 113).

2. Jednostce gospodarki uspołecznionej, będącej właścicielem osiągnięcia, o którym mowa w § 1 ust. 2 pkt 2, przysługuje w walucie zagranicznej, w której uzyskano płatność, 30% kwoty uzysku dewizowego, pomniejszonego o kwotę, o której mowa w ust. 5. Jednostka ta ma prawo do tworzenia z uzyskanej kwoty funduszu dewizowego.

3. W jednostkach naukowo-badawczych i rozwojowych oraz szkołach wyższych wskaźnik, o którym mowa w ust. 2, może być za zgodą właściwego ministra podwyższony do 40%.

4. Ponadto jednostce gospodarki uspołecznionej z tytułu eksportu osiągnięcia, o którym mowa w ust. 2, przysługuje w walucie polskiej równowartość pozostałej kwoty wpływu, uzyskanej z eksportu tego osiągnięcia, przeliczonej według obowiązującego kursu, pomniejszonej o marżę przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, o kwoty wymienione w ust. 2 i 5, dewizowe koszty sprzedaży osiągnięcia oraz wynagrodzenie twórców wypłacane zgodnie z przepisem § 8 ust. 2.

5. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego eksportujące osiągnięcie, o którym mowa w ust. 2, otrzymuje 5% kwoty uzysku dewizowego w walucie zagranicznej, uzyskanej z tytułu eksportu tego osiągnięcia, z przeznaczeniem na promocję i akwizycję osiągnięć.

6. W razie eksportu usługi jednostka gospodarki uspołecznionej wykonująca tę usługę jest upoważniona do tworzenia funduszu dewizowego w wysokości 30% uzysku dewizowego.

7. Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej zapewni w ramach środków przeznaczonych na promocję eksportu i działalność akwizycyjną preferencyjne traktowanie promocji i działalności akwizycyjnej w zakresie eksportu osiągnięć i usług.

§ 7. 1. Nazwisko twórcy (twórców) powinno być wymienione w umowie zawieranej pomiędzy właścicielem osiągnięcia a właściwym przedsiębiorstwem handlu zagranicznego.

2. Jeżeli osiągnięciem jest wynalazek, wzór użytkowy lub projekt racjonalizatorski, wówczas za twórcę (twórców) tego osiągnięcia uważa się twórcę (twórców) w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości.

3. Za twórcę (twórców) osiągnięcia nie będącego wynalazkiem lub projektem racjonalizatorskim uważa się osobę (osoby) fizyczną, która faktycznie opracowała dane osiągnięcie. Za twórcę (twórców) nie uważa się osoby (osób), która jedynie udzieliła pomocy przy opracowaniu danego osiągnięcia.

4. Decyzję w sprawie określenia twórcy lub twórców wydaje kierownik jednostki będącej właścicielem osiągnięcia, po zasięgnięciu opinii społecznej organizacji zawodowej działającej w tej jednostce. W razie gdy twórcą jest kierownik jednostki będącej właścicielem osiągnięcia lub jego zastępca, stosuje się odpowiednio tryb postępowania określony w przepisach, o których mowa w ust. 2.

§ 8. 1. Twórcy (twórcom) eksportowanego osiągnięcia, o którym mowa w § 1 ust. 2 pkt 1, przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1972 r. w sprawie projektów wynalazczych.

2. Twórcy (twórcom) eksportowanego osiągnięcia, o którym mowa w § 1 ust. 2 pkt 2, przysługuje w walucie polskiej wynagrodzenie w wysokości 10% pełnej kwoty uzyskanej ze sprzedaży tego osiągnięcia, przeliczonej według obowiązującego kursu.

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, nie może wynosić więcej niż 500.000 złotych, a w wyjątkowych wypadkach, przy sprzedaży osiągnięcia mającego poważne znaczenie dla gospodarki narodowej, może być ono przez właściwego ministra podwyższone do 300%. W tym wypadku jednak wynagrodzenie nie może wynosić więcej niż 1.000.000 złotych.

4. Wypłata wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić po uzyskaniu należnych kwot w walucie zagranicznej, płatnych z tytułu realizacji kontraktu.

§ 9. Minister Finansów określa tryb otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla jednostek gospodarki uspołecznionej będących właścicielami osiągnięć oraz wykonawcami usług, a także tryb naliczania i wykorzystywania funduszu dewizowego.

§ 10. 1. Kwoty, o których mowa w § 6 ust. 2 i 6, mogą być wykorzystywane przez jednostki gospodarki uspołecznionej ponad ustalone dla nich w rocznych narodowych planach społeczno-gospodarczych limity dewizowe na import narzędzi, wyposażenia laboratoryjnego, literatury fachowej, sprzętu, urządzeń technicznych, materiałów pomocniczych i części zamiennych, aparatury naukowo-badawczej,

a także na pokrywanie wydatków na zakup za granicą osiągnięć naukowo-technicznych, licencji, dokumentacji i usług technicznych, z zachowaniem obowiązującego w tym zakresie trybu postępowania.

2. Kwoty, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystywane w wysokości do 20% na wydatki związane z wyjazdami zagranicznymi pracowników tych jednostek, mającymi na celu podnoszenie kwalifikacji kadr naukowych i zawodowych.

3. Kwoty w walucie polskiej, o których mowa w § 6 ust. 4, uzyskane przez jednostki gospodarki uspołecznionej mogą być przeznaczone przez te jednostki na pokrycie kosztów związanych z przygotowaniem lub wdrożeniem osiągnięć zakwalifikowanych do sprzedaży za granicę oraz na przygotowanie materiałów akwizycyjnych, a także na inne cele określone w odrębnych przepisach.

§ 11. W odniesieniu do pracowników jednostek będących właścicielami osiągnięć i wykonawcami usług oraz pracowników przedsiębiorstw handlu zagranicznego eksportujących osiągnięcia lub usługi stosuje się odpowiednio zasady wynagradzania za wyniki osiągnięte w eksporcie z tytułu efektywności eksportu lub z funduszu nagród ustalonego w przepisach w sprawie materialnego zainteresowania pracowników działalnością w sferze handlu zagranicznego.

§ 12. 1. W razie gdy w kontrakcie na dostawę kompletnego obiektu przemysłowego została wyodrębniona wartość osiągnięcia lub usługi, do eksportu tych osiągnięć lub usług stosuje się odpowiednio przepisy § 6—10.

2. W razie gdy w kontrakcie na dostawę kompletnego obiektu na wniosek kontrahenta zagranicznego lub z innych przyczyn natury handlowej wartość osiągnięcia lub usługi nie została wyodrębniona, określenie tej wartości dającej podstawę do stosowania przepisów § 6—10 następuje zgodnie z umową zawartą pomiędzy właścicielem osiągnięcia lub usługi a generalnym dostawcą.

§ 13. Właściwi ministrowie zapewnią w podległych sobie jednostkach warunki niezbędne do wykonania zadań określonych w uchwale w zakresie rozwoju eksportu osiągnięć i usług, w szczególności przez:

- 1) wyznaczenie w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały jednostki prowadzącej przygotowania techniczno-organizacyjne i koordynację działań w resorcie w zakresie eksportu osiągnięć i usług,
- 2) wyznaczenie w podległych przedsiębiorstwach handlu zagranicznego, a w miarę potrzeby i w innych jednostkach, służb do spraw eksportu osiągnięć i usług,
- 3) systematyczne prowadzenie oceny sytuacji w zakresie rozwoju nauki i techniki, w tym wynalazczości i wdrożeń, w celu podejmowania działań na rzecz stałego zwiększania możliwości eksportu w tej dziedzinie.

§ 14. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zapewnią kontrolę realizacji zadań podległych im jednostek, wynikających z programów i planów eksportu osiągnięć i usług.

2. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) przedstawiają Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrowi Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Ministrowi Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej oraz Prezesowi Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej roczne analizy i oceny eksportu osiągnięć i usług w terminie do dnia 31 marca każdego roku za rok ubiegły.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania

przy Radzie Ministrów oraz Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej opracowuje, na podstawie materiałów wymienionych w ust. 2, zbiorczą analizę wraz z wnioskami, którą przedstawia Prezydium Rządu w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok ubiegły.

§ 15. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej ustali zasady i tryb sporządzania sprawozdawczości statystycznej z realizacji eksportu osiągnięć oraz usług.

§ 16. Zasady ustalania i wypłacania właścicielom osiągnięć i twórcom kwot, o których mowa w § 6 i 8, z tytułu sprzedaży osiągnięcia za granicę na podstawie kontraktów zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały stosuje się do wypłat dokonywanych po dniu jej wejścia w życie.

§ 17. Traci moc uchwała nr 197 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1973 r. w sprawie eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

95

UCHWAŁA Nr 86 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 czerwca 1979 r.

w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów.

W celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych inżynierów i ich aktywności w twórczej pracy dla postępu technicznego, zapewnienia możliwości awansu zawodowego oraz na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się I i II stopień specjalizacji zawodowej jako formę uznania wysokich kwalifikacji zawodowych i twórczej pracy inżynierów.

2. O nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się również osoby mające wykształcenie wyższe inne niż techniczne, wyróżniające się szczególnymi osiągnięciami w dziedzinie techniki.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi na wniosek zainteresowanych ministrów branże i zawody, w których zostanie wprowadzona specjalizacja zawodowa inżynierów.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 2 zwane są w dalszej treści uchwały „inżynierami“.

§ 2. O uzyskanie I stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy wykażą się:

1) twórczymi osiągnięciami w pracy zawodowej, a w szczególności:

a) autorstwem (współautorstwem) wdrożonych do praktyki nowych rozwiązań projektowych, technologicznych, konstrukcyjnych lub organizacyjnych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,

b) twórczym udziałem we wdrażaniu rozwiązań naukowo-technicznych, zwłaszcza krajowych, powodujących modernizację technologii wyrobów lub uruchamianie produkcji nowych wyrobów, bardziej nowoczesnych; wdrożenia te powinny dawać wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz przyczynić się do zwiększenia ochrony środowiska;

- 2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowanego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji,
- 3) znajomością jednego języka obcego, w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury fachowej,
- 4) posiadaniem 5-letniego stażu pracy zgodnej z kierunkiem ukończonych studiów.

§ 3. 1. O uzyskanie II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy po uzyskaniu I stopnia specjalizacji zawodowej wykażą się:

- 1) osiągnięciami twórczymi, w szczególności:
 - a) autorstwem (współautorstwem) prac naukowo-badawczych, konstrukcyjnych, technologicznych i wdrożeniowych, za które przyznano im nagrody państwowe, nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki lub właściwych ministrów, nagrody Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Architektów Polskich, Towarzystwa Urbanistów Polskich,
 - b) opatentowanymi wynalazkami lub wzorami użytkowymi w zakresie specjalizacji, o którą się ubiegają,
 - c) rozwiązaniem po raz pierwszy w kraju problemów konstrukcyjnych lub technologicznych albo twórczą adaptacją do nowych warunków istniejących rozwiązań, zwłaszcza krajowych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,
 - d) udziałem w uruchomieniu produkcji nowych wyrobów lub wdrożeniu technologii, w wyniku których uzyskano wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz które przyczyniły się do zwiększenia ochrony środowiska,
- 2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowanego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji.

2. Warunkiem uzyskania II stopnia specjalizacji zawodowej jest ponadto znajomość dwóch języków obcych, w tym jednego czynnie, oraz posiadanie co najmniej przez okres 2 lat I stopnia specjalizacji zawodowej.